

Daniel, kapitola čtvrtá.

Ladislav Hodač – www.tajemstvibible.cz

Stručný přehled obsahu čtvrté kapitoly knihy Daniel.

Sám Bůh označil krále Nabukadnezara za krále králů. **Ezechiel 26:7** ⁷Tak praví Panovník Hospodin: Hle – přivádím na Týr od severu Nabukadnezara, krále Babylonu, krále králů, s koni, vozy, jezdci a s nesčetnými vojsky. V některých obdobích své vlády připisoval Nabukadnezar slávu a nádheru své říše Boží přízni a požehnání. Bylo to například poté, když mu byl Danielem vyložen sen o velké soše, který na jeho mysl hluboce zapůsobil. Ovšem později, jak už to s lidmi bývá, přestal na Danielův správný výklad o Božích úmyslech s národy myslet. Přesto, že byl rodem a výchovou modloslužebník, měl Nabukadnezar určitý smysl pro spravedlnost, a proto ho mohl Bůh použít jako nástroj pro splnění svých záměrů s národy. V obdobích mezi svými dobovačnými válkami přemýšlel mnoho o posílení a zkrášlení svého hlavního města, až se nakonec město Babylon stalo hlavní slávou jeho království. Stalo se zlatým městem, chloubou celé země. Jeho vášeň pro stavitelství a jeho vynikající úspěchy učinily z Babylonu jeden z divů světa. To podporovalo královu pýchu, až se ocítl ve vážném nebezpečí, že přestane být moudrým vládcem a Bůh s ním už nebude moci dále spolupracovat. Ve své milosti mu Bůh dal další sen, aby ho na toto nebezpečí upozornil. V nočním vidění spatřil král veliký strom rostoucí uprostřed země, jehož koruna dosahovala k nebesům a jehož větve sahaly až do končin země. Když se král díval na mohutný strom, uviděl nebeského posla, který přistoupil ke stromu a mocným hlasem zvolal: „Skácejte strom! Osekejte mu větve! Otrhejte mu listí! Rozházejte jeho plody! Avšak pařez s kořeny nechte v zemi. Ať je skrápěn nebeskou rosou a se zvíří ať se dělí o rostliny země. Jeho srdce ať je jiné, než je srdce lidské, ať je mu dáno srdce zvířecí, dokud nad ním neuplyne sedm let. V rozhodnutí nebeských poslů je rozsudek, výpovědi svatých je věc uzavřená. Z toho živí poznají, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a komu chce, je dává.

Velice rozrušený král vyprávěl sen svým okultním rádcům, ale nikdo z nich nebyl schopen stejně jako v kapitole druhé sen vysvětlit. A tak si král nechal zavolat Daniela, kterého si cenil pro jeho pevný charakter a nevídanou moudrost, a požádal ho, aby mu sen vysvětlil. Tolik tedy stručný přehled.

Daniel 4:1-6 ¹Já, Nabukadnezar, jsem žil šťastně a spokojeně doma ve svém paláci. ²Vtom se mi ale zdál hrůzný sen. To, co jsem v mysli viděl na lůžku, mě ohromilo. ³Nařídil jsem proto, ať se ke mně dostaví všichni babylonští mudrci, aby mi ten sen vyložili. ⁴Když se věštcí, kouzelníci, mágové a jasnovidci dostavili, vyprávěl jsem jim ten sen, ale nedokázali mi ho vyložit. ⁵Nakonec přede mne předstoupil Daniel, který se podle mého boha jmenuje Baltazar a přebývá v něm duch svatých bohů. Vyprávěl jsem mu tedy svůj sen: ⁶„Baltazare, nejvyšší z věstců, vím, že v tobě přebývá duch svatých bohů a že ti žádné tajemství není těžké. Toto jsem viděl ve snu; pověz mi, co to znamená.

Výklad Daniel 4:1-6

Autorem čtvrté kapitoly je z větší části sám král Nabukadnezar. Babylonské říši vládl čtyřicet tři let – od roku 605 př. Kr. až do roku 562 př. Kr. Aby upevnil svoji vládu, často se zúčastňoval různých válečných tažení. Podmanil si Asyrskou říši, Fénicii a Judsko. Město Týr obléhal 13 let od roku 582–569 př. n l. (Datování je nejednotné). V roce 568 př. Kr. podnikl úspěšnou invazi do Egypta. V prvním verši ale říká, že si užíval pokoje ve svém domě a žil spokojeně ve svém paláci. Tento popis se nejspíše vztahuje na poslední část jeho života. Děj se odehrává kolem r. 570 př. Kr. a vlastní nemoc byla kolem r. 569-562 př. Kr. V této době měl opět sen, který ho silně rozrušil a naháněl mu strach. Tentokrát si ale svůj sen pamatoval a jasně cítil, že se jednalo o životně důležité poselství. Je zřejmé, že na počátku čtvrté kapitoly král Nabukadnezar pořád ještě sloužil svým pohanským bohům, přestože měl za sebou všechny ty neuvěřitelné zkušenosti popsané v kapitolách 1 – 3. To ukazuje, jakou až nepochopitelnou trpělivost s lidmi Bůh má, protože se snaží ve své lásce všechny spasit.

Přesto, že již měl takřka celoživotní zkušenost s marností a zkorumpovaností babylonského náboženského systému, opět povolal babylonské mudrce. Tentokrát jim dokonce oznámil, co se mu zdálo, a očekával od nich pravdivý výklad a moudrou radu. Oni byli ovšem opět bezradní, přestože sen znali. Byli pokořeni i se svými okultními, kouzelnickými metodami, které Bůh tak výstižně ústy proroka Izajáše popisuje. Bůh v tomto proroctví oslovuje Babylon.

Izajáš 47:12-14 ¹²Jen se teď postav se svými čáry, s tím množstvím svých kouzel, jimiž ses zabývala od mládí. Třeba ti nějak prospějí, třeba někoho vystrašíš! ¹³Vyčerpána jsi všemi těmi radami! Jen ať se teď tví astrologové postaví, hvězdopurci se svou předpovědí na měsíc, ať tě zachrání z toho, co na tebe přichází. ¹⁴Hle – jsou pouhá sláma, oheň je spálí, ani sebe nezachrání z moci plamene! K zahřátí tu nezůstane ani uhlí řevavé, žádný oheň, u něhož by se dalo posedět.

V této fázi života odpovídal králův koncept boha typické představě pohanských národů. Jejich bohové byli sobečtí despotové a tyrani, kteří se o lidi moc nezajímali, kromě toho, když jim lidé měli sloužit a plnit všechna přání. A tak zoufalý král povolal Božího proroka Daniela, vyprávěl mu svůj sen, a očekával, že Daniel mu vše vysvětlí.

Daniel 4:7-15 ⁷Na lůžku jsem měl v mysli toto vidění: Hle, spatřil jsem, jak se uprostřed země tyčí obrovský strom. ⁸Rostl a sílil, až jeho vrchol dosáhl k nebi, a ten strom byl vidět ze všech konců světa. ⁹Měl krásné listí a hojné ovoce, kterým se všichni sytili. Zvěř odpočívala v jeho stínu, ptáci hnízdili v jeho větvích a všem tvorům dával obživu. ¹⁰Vidění, které jsem v mysli spatřil na lůžku, pokračovalo: Hle, z nebe sestoupil svatý posel ¹¹a volal mocným hlasem: „Porazte ten strom a osekejte mu větve, zbavte ho listí a rozházejte ovoce! Ať uteče zvěř, jež byla pod ním, tak jako ptáci z jeho větví! ¹²Pařez i s kořeny mu však ponechte v zemi, v poutech železných a bronzových mezi trávou na poli. Nebeská rosa ať jej napájí a o pastvu ať se dělí se zvěří. ¹³Lidský rozum ať jej opustí a dostane rozum zvířecí, dokud mu

neuplyne **sedm období = 7 let** (období – aram idan; v kontextu znamená a je překládáno jako **rok**). ¹⁴Toto je výrok oznámený posly, rozsudek vydaný svatými, aby všichni živí poznali, že nad lidským královstvím vládne Nejvyšší, a komu chce, je udílí, a že nad ním může postavit i nejnižšího z lidí.‘ ¹⁵Toto je tedy sen, který jsem já, král Nabukadnezar, viděl. Ty mi jej teď, Baltazare, vylož, neboť mi jej žádný z mudrců mého království vyložit nedokáže. Ty to však dokážeš, neboť v tobě přebývá duch svatých bohů.“

Výklad Daniel 4:7-15

Je úžasné pozorovat, jak Bůh ve své moudrosti používá podobenství a přirovnání, aby oslovil lidi pravdou, kterou potřebují znát, a On je mohl zachránit. Tato podobenství oslovují nejenom konkrétní osoby v jejich čase a situaci, ale i čtenáře o tisíce let později. Lidé žijící ve starověku přisuzovali velikou důležitost neobvyklým snům a zřejmě z tohoto důvodu zvolil Bůh tuto metodu, aby oslovil babylonského krále.

V **10.v.** máme zajímavou a důležitou informaci: ¹⁰„Vidění, které jsem v mysli spatřil na lůžku, pokračovalo: Hle, z nebe sestoupil svatý posel“. V původním aramejském textu je použito slovo „ir“, což znamená dívat se. Jedná se tedy o nebeskou bytost – posla, který je neustálým pozorovatelem všeho, co se na zemi děje. Zdá se, že andělé byli Babylóňanům známí pod pojmem pozorovatelé.

Když si Daniel sen vyslechl, okamžitě pochopil jeho význam a byl jeho naléhavostí hluboce zasažen. Uvědomil si, že Bůh mu uložil, aby Nabukadnezara seznámil se soudem, který na něj kvůli jeho pýše a povýšenosti v budoucnu dopadne. Přestože se jeho významu zalekl, věděl, že musí králi říct pravdu bez ohledu na to, jaké to pro něj bude mít následky.

Daniel 4:16-24 ¹⁶Daniel zvaný Baltazar tam dlouho stál otřesen. To, co mu přicházelo na mysl, ho děsilo. Král ho však vyzval: „Neboj se, Baltazare, toho snu ani jeho výkladu.“ Baltazar odpověděl: „Kéž by ten sen, můj pane, byl o tvých nepřítelích a jeho výklad o tvých odpůrcích! ¹⁷Ten strom, který jsi viděl růst a sílit, až jeho vrchol dosáhl k nebi, strom, který byl vidět z celého světa, ¹⁸který měl krásné listí a hojné ovoce, jímž se všichni sytili, strom, v jehož stínu odpočívala zvěř a v jehož větvích hnízdili ptáci – ¹⁹ten strom jsi, králi, ty! Vyrostl jsi a zesílil, tvá mohutnost rostla, až dosáhla k nebi, a tvá vláda sahá až na kraj světa. ²⁰Viděl jsi, králi, svatého posla, jak sestupuje z nebe a říká: ‚Porazte ten strom a zničte jej, pařez i s kořeny mu však ponechte v zemi, v poutech železných a bronzových mezi trávou na poli, ať jej nebeská rosa napájí a o pastvu ať se dělí se zvěří, dokud mu neuplyne **sedm let**.‘ ²¹Zde je tedy výklad, Výsosti; zde je výrok Nejvyššího o mém královském pánu: ²²Budeš odehnán pryč od lidí a budeš bydlet mezi zvířaty. Budeš jíst trávu jako býk a nebeskou rosou se napojíš. Tak strávíš sedm období, než poznáš, že nad lidským královstvím vládne Nejvyšší, a komu chce, je udílí. ²³Onen rozkaz, že stromu má být ponechán pařez i s kořeny, pak znamená, že své království znovu dostaneš, až uznáš vládu Nebes. ²⁴Kéž proto královská Výsost ráčí přijmout moji radu: Naprav své hříchy spravedlností a svou vinu laskavostí k trpícím. Kéž bys byl dlouho šťastně živ!“

Výklad Daniel 4:16-24

Když král viděl Danielovi rozpaky a obavy, projevil mu svou náklonnost tím, že mu řekl: „Neboj se, Baltazare, toho snu ani jeho výkladu.“ Daniel byl hluboce dotčen. **Tím stromem byl sám král.** Nedokázal si představit, že by se tak mocnému králi, jako byl Nabukadnezar, mohlo stát takové neštěstí.

Ve druhé kapitole knihy Daniel ve verši dvacátém prvním Daniel vzývá Hospodina slovy: **Daniel 2:21** „On mění časy a období, sesazuje krále a jiné nastolí. Mudrce obdařuje moudrostí, rozumným dává poznání.“

Nejdříve Bůh požehnal Nabukadnezara tím, že z něj udělal mocného krále, ale teď se na něm mohlo naplnit i to, že krále sesadí a pokoří ho. Ve verši dvacátém čtvrtém má Daniel dokonce odvalu připomenout králi, aby napravil své hříchy a svojí vinu tím, že bude spravedlivý a laskavý k trpícím. Doslova je tam napsáno: ²⁴Kéž proto královská Výsost ráčí přijmout moji radu: **Naprav své hříchy spravedlností a svou vinu laskavostí k trpícím. Kéž bys byl dlouho šťastně živ!** **To, jestli se toto proroctví naplní, bylo zcela v Nabukadnezarových rukách.** I skrze jiné proroky oznámil Hospodin, co očekává od všech lidí.

Micheáš 6:8 Oznámil ti, člověče, co je dobré a co od tebe žádá Hospodin: Abys jednal spravedlivě, miloval milosrdenství a kráčet se svým Bohem v pokoře.

Pokora je opakem pýchy. A pýcha kdysi způsobila pád Lucifera – satana. **Ezechiel 28:15-17** ¹⁵Byl jsi dokonalý na cestách svých ode dne svého stvoření – než jsi byl shledán zlým. ¹⁶Kvůli množství tvého obchodování se tvé nitro naplnilo krutostí a zhřešil jsi. Proto jsem tě vykázal z Boží hory, cherube ochránce, tebe jsem zapudil z tvého místa mezi žhoucími kameny! ¹⁷Kvůli své kráse zpychl jsi, kvůli své nádheře jsi moudrost zahodil. Proto jsem tě tedy srazil k zemi, před očima králů, aby tě viděli.

Pýcha nyní ovládla i babylonského krále a vedla ho k tomu, že zapomněl na to, jak závislý je na Hospodinu, který je zdrojem všeho života. Satan se snažil ovládnout mysl krále a vtisknout mu pečeť svého charakteru. To samé se odehrává v životě každého člověka. Na krátkou chvíli tohoto duchovního boje mezi silami dobra a zla satan vítězil. **A tak se na králi Nabukadnezarovi do roka proroctví naplnilo.** Ale to všechno naštěstí ještě nebyl konec příběhu jeho života.

Daniel 4:25-34 ²⁵To vše se potom králi Nabukadnezarovi stalo. ²⁶Uběhlo dvanáct měsíců. Když se král jednou procházel po terasách babylonského královského paláce, ²⁷zvolal: „Veliký Babylon! Svou vlastní mocí a silou jsem ho vybudoval v královské sídlo ke slávě své velebnosti!“ ²⁸Král to ještě ani nedořekl, když z nebe zazněl hlas: „Slovo pro tebe, králi Nabukadnezare: Ztratil jsi království! ²⁹Budeš odehnán pryč od lidí, budeš bydlet mezi zvířaty a budeš jíst trávu jako býk. Tak strávíš **sedm let**, než poznáš, že nad lidským královstvím vládne Nejvyšší, a komu chce, je udílí!“ ³⁰**V tom okamžiku se to slovo o Nabukadnezarovi splnilo.** Byl odehnán pryč od lidí, jedl trávu jako býk a tělo měl mokré od rosy, až mu

narostly vlasy jako orlí peří a nehty jako ptačí pařáty. ³¹Já, Nabukadnezar, jsem **po té době** nakonec pozvedl oči k nebi a rozum se mi vrátil. Tehdy jsem dobrořečil Nejvyššímu a chválil jsem a velebil Věčně živého: Jeho vláda trvá navěky, jeho království nad všemi pokoleními. ³²Všichni, kdo bydlí na zemi, jsou před ním zcela nicotní. Jak se mu zlíbí, zachází s nebeskými zástupy i s těmi, kdo bydlí na zemi. Jeho ruku nemůže nikdo zastavit, nikdo mu neřekne: „Cos to učinil?“ ³³Když mi byl navrácen rozum, vrátila se mi také má vznešenost a vzhled příslušný ke královské velebnosti. Tehdy mě našli moji rádce a velmoži, **byl jsem znovu nastolen na královský trůn a dostalo se mi ještě nesmírnější moci než předtím.** ³⁴Já, Nabukadnezar, teď proto chválím, velebím a oslavuji Krále nebes. Všechny jeho skutky jsou správné a jeho cesty spravedlivé; on umí pokořit ty, kteří žijí v pýše!

Výklad Daniel 4:25-34

Nabukadnezar způsobil svými válkami neskutečná utrpení. Vyvraždil desetitisíce lidí. Státisíce odvedl do otroctví. Dobýval a pátil města. Na svých bedrech nesl obrovskou vinu. Přes všechna Bohem daná varování se ale pyšný král nepřestal spoléhat na svoji moc. Potřeboval tvrdší výchovnou lekci. Bůh to s ním nevzdal. Ten „strom“ musel být pokácen neboli pokořen. Nabukadnezar pozbyl rozumu, který mu dal Bůh. Ztratil soudnost, o které si myslel, že je dokonalá. Ztratil moudrost, jíž se tak pyšnil, a zešílel. Možná onemocněl nemocí zvanou lykantropie, která je známá i z dnešní moderní psychiatrické praxe. Jedná se o duševní nemoc, při které pacient žije v představě, že je vlkodlak.

Král byl nemocný sedm let. Byl pokořen před celým světem. Proč ho během této doby jeho rivalové nezabili? O to se postaral Bůh, který sesazuje i dosazuje krále. Ale možná na lidské úrovni hrála trochu roli skutečnost, že Babylóňané věřili, že duševně nemocní lidé jsou posedlí nižšími božstvy – démony. Byli si jisti, že démoni se zmocní toho, kdo duševně nemocného člověka zabije.

Když se králi **po sedmi letech** vrátil rozum, dobrořečil Nejvyššímu, chválil a velebil věčného Boha. Byl znovu nastolen na trůn a dostalo se mu větší moci než předtím. Král končí svůj životní příběh úžasnými slovy: ³⁴Já, Nabukadnezar, teď proto chválím, velebím a oslavuji Krále nebes. Všechny jeho skutky jsou správné a jeho cesty spravedlivé; on umí pokořit ty, kteří žijí v pýše!

Kdysi tak pyšný král se změnil v pokorného člověka. Pochopil lekci, kterou by si měli vštípit všichni mocní tohoto světa. Totiž, že skutečná velikost člověka spočívá v pravé zbožnosti. Boží záměr, aby tehdy největší království světa chválilo Jeho jméno, se naplnil. Veřejné prohlášení, v němž Nabukadnezar uznal milosrdenství, dobrotu a Boží moc, bylo posledním činem jeho života zaznamenaným ve Svatém písmu.

Poučení ze 4. kapitoly knihy Daniel pro Boží lid doby konce

Příběh 4. kapitoly se odehrává v situaci, kdy se na první pohled zdá, že je vše v pořádku a žádné nebezpečí nehrozí. Nabukadnezarova moc byla takřka neomezená a v Babylonu panoval mír a blahobyť. Nikdo, ani královi rádci si nedokázali představit, že by se jejich vládci mohlo stát něco zlého. Danielův výklad snu protirečel politické realitě, babylónské teologii i zdravému lidskému rozumu. A přesto se v této situaci naplnil Boží soud nad králem.

V době konce bude pro většinu obyvatel naší planety Kristův příchod velkým překvapením, protože naslouchají tolika hlasům, které se vysmívají všemu, co Bible učí.

1. list Tesalonickým 5:2-6 ²Sami dobře víte, že Pánův den přijde jako zloděj v noci. ³Až lidé budou říkat: „Mír! Bezpečí!“ náhle je překvapí záhuba, jako když na těhotnou přijdou bolesti, a nebude úniku. ⁴Vy, bratři, ale nejste ve tmě, aby vás ten den překvapil jako zloděj. ⁵Všichni jste lidé světla, lidé dne. Nepatříme noci ani tmě! ⁶Nespěme tedy jako ostatní, ale bděme a buďme střízliví.

Opravdoví křesťané jsou děti světla. Proto nespi a jsou střízliví. To, co překvapí svět, je nepřekvapí. Vědí, co přichází, a připravují se na to.

Stejně jako král Nabukadnezar po svém obrácení i my bychom měli chválit Pána za vše, co pro nás a v nás učinil. Není důvodu se domnívat, že by Bůh dnes nemohl nebo nechtěl zasáhnout i do našich životů pro naši záchranu, i když to pravděpodobně dělá jinak než v případě krále Nabukadnezara.

O přibližně 600 let později učil Ježíš své učedníky stejnou lekci jako v případě krále.

Matouš 23:12 ¹²Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.

Když čteme tento text pozorně, vidíme, že když pyšný člověk povyšuje sám sebe, tak ho někdo jiný poníží. Když se ale člověk poníží, někdo jiný, tedy Bůh, ho povýší. Běda tedy pyšnému člověku.

Tajemství nepravosti je charakterizováno touhou po sebe-povýšení. První, který zatoužil po postavení, pro které nebyl stvořen, byl Lucifer. Chtěl jako stvořená bytost zasednout na Boží trůn. Na počátku lidských dějin zatoužila Eva vyvýšit sebe na úroveň Boha. Satan jí slíbil, že když pojí ze stromu poznání dobra i zla, tak se jim otevrou oči a ona i Adam budou jako Bůh znát dobré i zlé. Výsledkem bylo, že museli zemřít a vrátit se do země ze které byli stvořeni. Adamovi pak Bůh řekl:

Genesis 3:19 ¹⁹V potu tváře budeš jíst svůj chléb, dokud se nevrátíš do země, neboť z ní pocházíš: Prach jsi a v prach se obrátíš.

I **Antikrist**, který zasedl na trůn v centru křesťanské církve, se vyznačuje touhou po sebe-povýšení. (ř. předl. „**anti**“ znamená **proti** nebo **namísto**).

2. list Tesalonickým 2:3-4 ³Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha. Musí se objevit ten bezbožník a zatracenec, ⁴který se postaví na odpor a **povýší se nade všechno**, čemu se říká Bůh a co se uctívá. **Usadí se dokonce v Božím chrámu a bude se vydávat za Boha!**

Tento pozemský Antikrist má podobné charakterové vlastnosti jako ten ultimativní Antikrist, padlý cherub Lucifer neboli satan, který zpyšněl kvůli své moudrosti, kráse, bohatství a moci, již mu Stvořitel propůjčil.

Tajemství zbožnosti je charakterizováno pokorou, službou a láskou ke svému bližnímu. Úžasný charakter našeho Pána a stvořitele Ježíše Krista se projevil v Jeho lásce ke ztracené lidské rase a Jeho touze nás všechny zachránit.

List Filipským 2:6-11 ⁶Ačkoli sdílel Boží podstatu, na své rovnosti s ním netrval. ⁷Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu. ⁸Ocitl se v těle jako člověk, ponížil se a byl poslušný, a to až k smrti – k smrti na kříži! ⁹Proto jej Bůh povýšil nade všechno, jméno nad každé jméno mu daroval, ¹⁰aby před jménem Ježíš kleklo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí ¹¹a každý jazyk aby ke slávě Boha Otce vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

Ježíš se dobrovolně podřídil Otcově autoritě, přestože Mu byl a je ve všem roven. Podřídil se ale v Ježíšově případě neznamená, že je nižší než Otec. Pouze se podřídil.

Jan 10:30 ³⁰Já a Otec jsme jedno.

1. list Timoteovi 3:16 ¹⁶Tajemství zbožnosti je bezesporu veliké: On byl zjeven v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázán andělům, zvěstován pohanům, vírou přijat ve světě a vyzvednut do slávy.

Ve vesmíru existují dva principy: princip života a princip smrti. Principem života je láska a služba bližnímu svému. Principem smrti je pýcha a sobectví.

Matouš 20:16 ¹⁶Takto budou poslední první a první poslední.

V Božím království věčnosti budou pouze lidé, kteří se zde na Zemi naučili žít podle jeho principů.

Zjevení 21:1-8 ¹Potom jsem uviděl nové nebe a novou zemi. Neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo. ²Uviděl jsem svaté město, Nový Jeruzalém, jak sestupuje od Boha z nebe, připravený jako nevěsta okrášlená pro svého muže. ³Uslyšel jsem mocný hlas z trůnu: „Hle, Boží stánek s lidmi: bude bydlet s nimi a oni budou jeho lid; Bůh sám bude s

nimi a bude jejich Bohem. ⁴On jim setře každou slzu z očí a smrt už nebude, ani nářek ani křik ani bolest už nikdy nebude; neboť minulé věci pominuly.“ ⁵Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, činím všechno nové.“ Řekl také: „Napiš, že tato slova jsou věrná a pravdivá.“ ⁶Pak mi řekl: „Stalo se. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Já dám žíznícímu zdarma napít z pramene vody života. ⁷Kdo vítězí, dostane toto vše za dědictví. Já mu budu Bohem a on mi bude synem. ⁸Ale bázlivi, nevěrní, ohavní, vrazi, smilníci, čarodějové, modláři i všichni lháři mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou – to je ta druhá smrt.“

Amen